

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΣΑΙΝ

ΤΟ ΤΣΙΜΠΗΜΑ

ΗΝ εποχή εκείνη, τήν φώναζαν χαιδευτικά Βάλ. "Εται τουλάχιστον ήταν γνωστή σ' όσους φλερτάριζαν μαζί της... Γιατί, καθώς έβρετε, οι χειμονάτιοι γάμοι προετοιμάζονταν συνήθως τὸ καλοκαίρι, στις διάφορες λουτροπόλεις.

"Εκείνο τὸ χρόνο, είμαστε δύο πὸς τῆς ἐκανάμει κορτε : 'Ο Λαμπέρ καὶ ἐγώ. "Όλοι οἱ ἄλλοι ἀφοῦ μάταια προσπάθησαν νὰ ἐπισύρουν τὴν προσοχή της, στὸ τέλος ἀπελπίστηκαν.

"Όταν ξεκινούσαμε γιὰ καμιά ἐξδρομή, στὸ βουνό, ὁ Λαμπέρ φορτονόταν τὸ παλτό της κ' ἐγὼ τὴν τσάντα της.

Κατὰ τὴν διάκριση τοῦ σκαρφιάματος πάνω στὸ βουνό, σκαρπίζαμε σὲ διάφορες μικροομάδες.

"Ἡ Βάλ, ὁ Λαμπέρ κ' ἐγώ, είμαστε οἱ πὸς ὑποκρίνουμε τῆς παρέας. Βρισκόμαστε πάντοτε μπροστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

"Εται λοιπὸν μὰ μέρα χωρισθήκαμε ἀπὸ τὴν συντροφιά τῶν ἄλλων γιὰ νὰ τραβήξουμε ἀπὸ κάποιο ἐπιζυκτιὸν μὲν, κοινότερο οὖτως μονοπάτι. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν γὰρ γάμοις τὸ δρόμο μας καὶ νὰ βροθύμε ἀναμαρτυρημένῳ ἀπ' τοὺς ἄλλους ἐπάνω στὸ βουνό.

Δὲν μὰς ἔμενε ἄλλο τίποτε παρὰ νὰ τραβήξουμε ἴσα ἐπιτόξια μὰς ἕως ὅτου συναντήσουμε κανένα χωριό. "Ἡ Βάλ, προχωρούσε μπρὸς στὸ στενὸ δρομάκι χωρομένη γιὰ τὴν περιπέτεια. Εἶχε βγάλει τὰ πατσιότια της κ' ἔτρεχε ἐξολήγητ, σάν Ξαρκάδι. "Όσο γιὰ τὸν Λαμπέρ καὶ γιὰ μένα, τηγαίνουμε δεξιά κ' ἀριστερά της, προσπαθώντας νὰ βροῦμε τὸ δρόμο.

"Εξάρνα, μὰ κωστήρ τρώσει δίεσχες τὴν γύρω σπηλῆ. "Ἡ Βάλ πὸς εἶχε προχωρήσει ἀνεκτά, μὰς ἔκανε ἀπεγνωσμένα νοήματα νὰ πλησίσουμε.

— Τι ἐπιβάτε, Βάλ ;

— Θαυρὸ πὸς, καθὼς ἔσχεθα νὰ κόψω λίγο θυμάρι, κάμει μὲ τσιμπησὸς τὸ μπράτσο... μὰς ἀπάντησε καὶ σιχώσε τὸ μαντὶ τῆς ψηλά.

Πάνω στὸ στρογγυλὸ καὶ λευκὸ μπράτσο της εἶδαμε τότε τὰ μικρὰ κεντημένα λίγο ματωμένα.

"Ἡ ἴδια ἰδέα πέρασε ἀμέσως ἀπὸ τὸ μυαλό καὶ τὸν τρώει μὰς : Θὰ τὴν εἶχε τσιμπήσει κανένα δηλητηριώδες φεῖδι ! Τὸ ποίημα εἶνε διὰ ἀπὸ τοὺς τρεῖς μὰς, ἡ Βάλ ἦταν ἡ πὸς θαρραλέα. "Ο Λαμπέρ καὶ ἐγὼ εἶχαμε τρομερὰ χλωροῦσαι, τάζιμα χαιμένα...

— Πρέπει νὰ ποὺ σφίξετε τὸ μπράτσο μὲ δόντι, μὰς εἶπε μὲ μεγάλη ψυχραιμία ἡ νέα.

Τῆς δεσάτε, ὅπως μὰς εἶπε, τὸ μπράτσο της ζάτω ἀπὸ τὴν μαζὴν μὲ τὸ μαντῆλ.

Τὸν κόμπι τὸν ἔσφιξε ὁ Λαμπέρ. "Εγὼ, ὁμολογῶ, ὅτι δὲν εἶχα τὴ δύναμι γὰ τὸ κάμω. Μόνον πὸς ἀντίκρυζα τὸ λευκὸ της δέριμα, τὴν τριφυρὴ σάουα της, μ' ἔπιανε ντελίσιοιμ !

— Βάλ, εἶτε ἔξαρνα ὁ Λαμπέρ, μὴν ταράξεσθε... Προχωρεῖστε σιγά μὲ τὸν Ροβέρτο... "Εγὼ θὰ πάω μπρὸς γιὰ νὰ ζητήσω βοήθεια...

Καὶ μὲ ἀφῆσε μόνο μὰζὸς τῆς.

"Όταν ὁ Λαμπέρ ἔβγνε, εἶπα μὲ συγκίνηση στὴν Βάλ :

ντὲ Ραμπουγιέ... Μιὰ ἄλλη μέρα ὁ ἀρχιεπίσκοπος ντὲ Νεμποῖρ εἶχε ἀστεινωμένους σ' αὐτὴν τὴ διαβολομένη μικρὴ τὴ ἤθελε νὰ τὴν ζήσει γιναικά του.

— "Ω ! κίριε, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη, κοιτήστε τὴν ἀρχιεπισκοπὴ σας, ἀξίσει, σὰς βέβαιον, περισσότερο ἀπὸ μένα !

"Ενας εὐατηριδῆς, πολὺ κοντὸς στὸ ἀνάστημα, ὁ κόμης ντὲ Γκράς, τὴν ἐρώτησε μὰ ἄλλη μέρα :

— Μὰ πὸς σιμιάεινε, δεσποινίς, ἡ κολλάα σας νὰ μὴ μεγαλώει ;

— Καὶ σεις ; τοῦ ἀπάντησε ἡ μικρὴ.

— Πῶς κ' ἐγὼ ;

— Μὰ νὰ, βέβαια. Σὰς τὸ ἐρωτῶ αὐτὸ, ἀπάντησε ἡ παιδοῦλα, γιὰτι σκεδὸν δὲν εἶσαστε ψιλοτέρος ἀπ' αὐτὴν !

"Ἡ διαμονομένη αὐτὴ κόρη σὲ ἡλικία δώδεκα χρόνων ἐπολιχοῦρετο ἀπὸ θαυμαστάς. Σὲ ἡλικία δεκατεσσάρων χρόνων εἶχε πειὰ προχωρήσει τόσο πολὺ, ὅστε τὴν ἀνομάζαν ἐλέαντας, ἡ ἐδωμοῦν λέαντας καὶ οἱ διασημότεροι ποιητὰ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἔγραφαν στίχους γι' αὐτὴν. "Απὸ τὴν οἰκογένεια τῆς μαρζαίνας Ραμπουγιέ δὲν μπορούσε νὰ βγῆ βέβαια διαφροετικὸς καρπός.

— "Υπάρχει κάποιο μέσο ν' ἀποφύγουμε κάθε κίνδυνον... "Αφῆστε μὲ νὰ πηλίσω τὴν πληγή σας καὶ νὰ ρομφήξω μὲ τὰ χεῖλῳ τὸ δηλητήριο... "Εγὼ ἀνοστά πὸς αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο μέσον στις περιστάσεις αὐτές...

— "Α, ὄχι, ὄχι ! ἀπάντησε ἡ Βάλ. Δὲν θέλω νὰ θέσετε σὲ κίνδυνον τὴ ζωὴ σας γιὰ μένα... Θὰ προσπαθῶσ μονάχη μου...

"Όσο ὁμως κ' ἀνέκοιβε τὸ κεφάλι της, ὅσο κ' ἀν πλησίαζε στὸ στόμα της τὸ μπράτσο της, δὲν κατώθηνε ν' ἀγγίξει μὲ τὰ χεῖλη της τὴν πληγή.

Χωρὶς τότε νὰ τῆς ζητήσω τὴν ἄδεια, τῆς ἔπηρα διὰ τῆς βίας τὸ μπράτσο καὶ ἐγὼ πὸς δὲν θὰ τολμούσα νὰ τῆς φιλήσω οὔτε τὴν ἀκροῆ τῶν δακτύλων, ἀκούητιστα λαίμαργα τὰ χεῖλη μου στὴν πληγή κ' ἄρχισα νὰ ρομφῶ, νὰ ρομφῶ, μ' ἄλη μου τὴ δύναμι...

"Όταν σπῆκωσα τὸ κεφάλι μου ν' ἀνασάνω, εἶδα πὸς γύρω ἀπὸ τὴν πληγή εἶχε σχηματισθῆ ἕνα σημάδι μωδ.

— Φτῶστε ! φτῶστε γρηγορὰ ! ποὺ φώναζε αὐτὴ.

Τὴ στιγμή πὸς ἐκαθάρισα τὰ χεῖλη μου μὲ τὸ μαντῆλ μου, ἐφάνηκε ὁ Λαμπέρ πὸς ἐρχόταν τρέχοντας.

— Βοήκα, ἐδῶ, κίριε, κάμει καρδονοιάμηδες ἐδῶ κοντὰ... μὰς εἶπε ἀσημαινώντας. Μοὺ ὄσωνε μερικὰ ἀναμμένα κάρβουνα. Πρέπει νὰ καυτηριάσουμε μ' αὐτὰ τὴν πληγή... Κράτησε καλὰ τὴν Βάλ. Ροβέρτε, γιὰ νὰ τοποθετήσω πάνω στὴν πληγή τὸ κάρβουνο...

— "Α, ὄχι... ποτὲ, φώναζε ἡ νέα. Δὲν ἐγὼ τὸ κορυμῳ, θὰ πονεύσω. "Ες ἄλλον ὁ Ροβέρτος ἐρομφήριξε πειὰ ὅλο τὸ δηλητήριο.

— Αὐτὸ εἶνε πωδαριώδες καὶ ἀνεῖ ἀποτελέσματος, εἶτε ὁ Λαμπέρ. "Ελάτε... Συγκεντρώστε τὸ θάρος σας... Προσέκται περὶ ζωῆς ἡ θανάτου... "

"Ενὸ μιλῶσ, ὁ Λαμπέρ μοὺ ἔβγνε νὰ κρατήσω σημάτι τῆ νέα. Χωρὶς λοιπὸν νὰ χάσω καιρὸ, ἄρπασα τὴν Βάλ καὶ τὴν κράτησα ἀκίνητη. Συγκρούσας ὁ Λαμπέρ πλησίασε στὴν πληγή ἕνα ἀναμμένο κάρβουνο.

Κατωβάλλοντας τότε μὰ ὑπερῶνδρωτη προσέβηκε, ἡ Βάλ ἔβγνε ἀπὸ τὰ χέρια μου καὶ φώναζε :

— Ὄχι !... "Ακούστε αὐτὸ τέλος... Δὲν μὲ δάγκωσε κανένα φεῖδι !... Μὲ κέντησαν μόνον τ' ἀγκυθια τὸ θάμνον. Σὰς εἶπα φεμάτα, γιὰτι ἤθελα νὰ δῶ πὸς ἀπὸ τοὺς δύο σας θὰ εἶχε τὸ ἄσφαρος νὰ ρομφήξω... τὸ δηλητήριο !... "

Τὰ λόγια της αὐτῆ μὲ συγκίνησαν βαθεῖα... Τὴν εἶπα κερδιστὴ !...

— Σεις, φίλε μου, συνέχισε ἡ Βάλ, φροθήκατε σάν ἦσας. Μὰ κ' ὁ Λαμπέρ φροθήκε σάν ἔβγνε, "Αφῆρινε δηλητῆ τὸν κίνδυνον. Καὶ δὲν ἔβρω πειὰ πὸς ἀπ' τοὺς δύο σας ποὺ ταίριαζε μὲ συντροφῆς στὴ ζωὴ, γιὰ φίλος. "Ο ἦσας ἡ ὁ τετραετηριός !... Πρέπει νὰ σκεφθῶ... νὰ σκεφθῶ πολὺ... "

Γίρισε εἶπατε, μὲ κίτταξε καὶ κατεῖλεξε ἔξαφροδισμένη στὰ γέλια : — Θεὲ μου... Τι διακεδαστικὸς πὸς εἶσαστε τὴν ὥρα πού... φτῶνατε τὸ δηλητήριο !... "

Θάδινα ὅτι εἶχα γιὰ νὰ παρονομάζωταν αὐτὴ τὴ στιγμή καὶ νὰ τὴ δάγκωνε κανένα πραγματικὸ φαρμακικὸ φεῖδι. Φεῖδι ὁμως, ἄλλομονον, δὲν εἶχανεν στὸ κατωραμένο αὐτὸ διάσος κ' εἶται ἡ ἐσχὴ μου ἔμεινε ἀνεκλήρητος.

"Υστερα ἀπὸ λίγους μῆνες ἀνηγγέλλοντο οἱ γάμοι τῆς Βάλ μὲ τὸν Λαμπέρ... "Ἡ σημερινὴς γάμοςος προσημνοῦ, βλέπετε, τοὺς ἔξεντους ἀνδρες ἀπ' τοὺς ἦσας...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΗΝΕΤΕ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ

"Ἡ ἴσα ἀνεκαλύφθη στα 1750 κ' ἔχει, ἔκτος τῶν ἄλλων, καὶ τὴν ἰδιότητα νὰ σταματὰ τὴς ἀμορφαρίες.

— Ἐφευρτής τῆς ἀγαθῆς τῶν πλοίων θεωρεῖται ὁ περίφημος βασιλεὺς τῆς Φοινίας, Μίδας.

— Τὴ ζῆσει τοῦ τῶσος οἱ Πέσσα τὴν παρέλαβαν ἀπὸ τοὺς Μήδους, οἱ δὲ ἀρχαῖοι "Ελληνες ἀπέδιδαν τὴν ἐφευρσὴν τοῦ στὸ Δία καὶ στὸν "Απόλλωνα.

— Τὸ σαρωγγί, τὸ ὁποῖον εἰδοποιεῖ πρὸ παντὸς σὲ ἀνωμῶδη μεθῳ μετεφῶθη στὴν Ἐβρώπη ἀπ' τὴν "Ασία καὶ φτεῖθηκε στὴ Γαλλία κατὰ τὸ ἔτος 1608.

— Τὰ πρῶτα λουτρὰ τὰ χρησιμοποίησαν οἱ "Ασιάτες, ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς τὰ πῆσαν οἱ "Ελληνες καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἀγρότερα οἱ Ρωμαῖοι.

— "Ἡ ἀσπίδες φαίνεται διὲ ἐφευρθησαν ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων.

"Ετρεχε ἐξολήγητ σάν Ξαρκάδι.

